

teken heeft gekregen, kan hij zijn leven geven voor de waarheid, die licht is en geen duisternis”.

Ik heb zitten overpijnzen of deze tekens in mij aanwezig zijn, en ik zie zoveel gebreken in mij dat ik geen woorden heb om mijn slechtheid uit te drukken. Toch verlies ik de moed niet, integendeel, ik hoop dat de barmhartigheid van de Heer medelijden wil hebben met dit arme schepsel.

3 december 1902

Verwarring over gehoorzaamheid. Jezus stelt haar gerust.

Vanmorgen in mijn toestand zoals gewoonlijk, toen mijn angst voortduurde, zei ik, toen de gezegende Jezus kwam: “Leven van mijn leven, waarom laat U me niet gehoorzamen aan de bevelen van de overste?” En Hij: *“En jij, mijn dochter, zie je niet waar de tegenstand vandaan komt? Het is de menselijk wil die zich niet verenigt met de goddelijke, zodat zij elkaar kussen en één worden en als deze twee willen in strijd zijn met elkaar, zal de menselijke wil noodzakelijkerwijs verliezen, omdat de goddelijke Wil de meerdere is. Bovendien, wat willen zij anders? Ik heb je gezegd dat ik je in die toestand breng als zij 't willen; zo niet dan laat ik je gehoorzamen. Maar als Ik je vanuit de gehoorzaamheid in die toestand breng en je buiten hun komst om bij laat komen, omdat dit niet van hen afhangt maar helemaal van Mij, dan beslis Ik dat. Of Ik je één minuut in die toestand wil houden of een halfuur, of Ik je laat lijden of niet – dat is mijn zorg en als zij 't anders willen, betekent dat, dat ze Mij de wetten over hoe en wanneer willen dicteren. Ik ben Degene die dingen moet doen en dit zou zijn, zich te veel willen mengen in mijn oordelen en optreden als mijn meester, terwijl het schepsel wordt verondersteld te aanbidden, niet te onderzoeken”.* Ik bleef achter, niet in staat om te antwoorden. Toen Hij zag dat ik niet antwoordde vervolgde Hij: *“Ik betreur het ten zeerste dat zij zich niet willen laten overtuigen. Richt jij echter, bij tegenstellingen en vernederingen niet je blik op hen, maar op Mij die een teken van tegenspraak was; en als je hen verdraagt zul je meer op Mij gelijken. Zo zal je natuur niet in beweging kunnen komen en je zult kalm en rustig blijven. Ik wil dat je van jouw kant je best zult doen om hun te gehoorzamen; laat het voor het overige aan Mij over zonder in verwarring te raken”.*

4 december 1902

Jezus maakt de redenen duidelijk van zijn optreden.

Ik dacht na over deze gehoorzaamheid en zei: “Zij hebben gelijk, mij zo te laten gehoorzamen; bovendien, het is niet zo'n punt dat de Heer mij toestaat te gehoorzamen zoals zij het wensen. Dus zeggen zij: of Hij laat jou gehoorzamen, of Hij geeft de reden dat de biechtvader komt om je weer bij te laten komen uit die toestand”. Terwijl ik hierover nadacht kwam mijn aanbiddelijke Jezus in mijn binnenste in beweging en zei: *“Mijn dochter, Ik wil dat zij de reden vinden waarom Ik werkzaam ben door hen heen, omdat alles in mijn leven, vanaf het moment van mijn geboorte tot aan mijn dood, kan verklaard worden, omdat het leven van de hele Kerk erin besloten ligt. Vergeleken bij enkele stappen die in overeenstemming gebracht kunnen worden met mijn leven, worden de moeilijkste kwesties opgelost, de meest ingewikkelde situaties ontward, en in de meest duistere en cryptische zaken waarin de menselijke geest bijna opgeslorpt wordt door de duisternis, vindt men het meest heldere en schitterende licht. Dit betekent dat zij mijn leven niet nemen als richtlijn voor hun werk, anders zouden zij de reden wel gevonden hebben. Maar omdat zij de reden niet zelf gevonden hebben, is het nodig dat Ik spreek en het duidelijk maak”*.

Hierna stond Hij op en ontzagwekkend – zo erg dat ik bang werd – zei Hij: *“Wat is de betekenis van 'ostende te sacerdote' “ [ga je tonen aan de priester] Toen werd Hij zachter en vervolgde: “Mijn macht strekt zich uit over alles en vanuit elke plaats waar Ik was, kon Ik de meest opzienbarende wonderen verrichten; toch wilde Ik bij bijna alle wonderen persoonlijk aanwezig zijn. Toen Ik bij voorbeeld Lazarus opwekte uit de dood, ging Ik daarheen, liet Ik de grafsteen weg halen en liet de windels losmaken en toen wekte Ik hem met het gezag van mijn stem weer ten leven. Bij de opwekking van het jonge meisje, nam Ik haar bij de hand met mijn rechter hand en riep haar weer ten leven; en bij veel andere gelegenheden die vermeld worden in het evangelie en die iedereen kent, wilde Ik daar persoonlijk aanwezig zijn. Dit geeft de manier aan waarop de priester zich moet gedragen omdat het toekomstig leven van de Kerk werd ingesloten in mijn leven. En dit zijn de dingen die jou aangaan, zij het dan in het algemeen; maar jouw speciale omstandigheid zullen zij vinden op Calvarie. Ik, priester en slachtoffer, opgeheven aan het kruishout, wilde dat er een priester aanwezig was, om Mij bij te staan in mijn toestand van slachtoffer – en dat was de H. Johannes die de Kerk in wording vertegenwoordigde. In hem zag Ik iedereen – Pausen, bisschoppen, priesters en alle gelovigen samen en terwijl hij Mij bijstond, bood hij Me aan als slachtoffer voor de glorie van de Vader en voor de glorie van de Kerk in wording. Het feit dat een priester Mij als slachtoffer bijstond was niet toevallig, maar alles was een diep mysterie ab aeterno (van eeuwigheid af), vastgesteld in de goddelijke geest, met de bedoeling dat als Ik een ziel kies als slachtoffer voor de ernstige noden in de Kerk, een priester haar moet aanbieden aan Mij, haar bijstaat voor Mij, haar helpt en haar aanmoedigt om te lijden. Als dit wordt begrepen – Fijn, zij zullen zelf de vruchten plukken van het werk dat ze aanbieden; net zoals de H.*

Johannes: hoeveel heeft hij niet ontvangen omdat hij Mij bijstond op de Calvarieberg? Als die niet worden begrepen dan veranderen zij mijn werk alleen maar voortdurend in haar tegendeel en onttrekken mijn zeer mooie plannen aan hun bestemming”.

Bovendien is mijn wijsheid oneindig en als die een of ander kruis naar een ziel zendt voor haar heiligmaking, dan komt dat niet alleen aan die ziel ten goede, maar aan vijf of tien... zoveel het Mij behaagt, zodat niet een enkele ziel maar alle anderen samen geheiligd worden. In feite was Ik niet alleen op Calvarië: behalve een priester had Ik mijn Moeder, Ik had vrienden en ook vijanden en bij het zien van het wonder van mijn geduld geloofden velen in Mij als de God die Ik was en zij bekeerden zich. Als Ik alleen was geweest zouden zij dan deze grote genade gekregen hebben? Zeker niet”.

Maar wie kan alles verwoorden wat Hij zei of uitleggen wat het haarfijn betekent? Ik legde dit uit zo goed ik kon – op de wijze waarop ik het in mijn onbehouwenheid kon zeggen. Ik hoop dat de Heer de rest doet door wat licht te schenken, zodat ze kunnen begrijpen wat ik niet goed duidelijk kan maken.

5 december 1902

Luisa ziet een vrouw die weent over de toestand van de mensen; die haar vraagt haar toestand van slachtoffer niet los te laten.

In mijn gebruikelijke toestand deelde de gezegende Jezus zijn pijnen met mij en tijdens dit lijden zag ik een vrouw die hevig weende en zei: “De koningen werken samen en de mensen komen om; en omdat ze zien dat ze niet geholpen worden en beschermd maar eerder ontdaan van alles, lopen ze verloren en koningen zonder mensen kunnen niet bestaan. Maar wat me het meest verdrietig maakt is dat de vestingen van de rechtvaardigheid ontbreken en dat zijn de slachtofferzielen – de enige steun die de rechtvaardigheid tegenhoudt in deze zeer droevige tijden. Geef jij tenminste uw woord dat ge uw slachtofferrol niet opgeeft?” Ik weet niet waarom maar ik was zo vast besloten dat ik antwoordde: “Dat kan ik niet beloven – nee, ik wil dat blijven zolang de Heer het wil; maar zo gauw Hij zegt dat de tijd voor deze boete voorbij is, zal ik zelfs geen seconde meer doorgaan”. Toen ze hoorde hoe onwrikbaar mijn besluit vast stond, weende ze nog meer, alsof ze met haar geweten me bijna aan wilde zetten om ja te zeggen. Maar nog resoluter zei ik: “Nee, nee”. En wenend zei ze: “Dus er is geen ontkomen meer aan rechtvaardigheid, kastijdingen en slachtingen”. Toen ik dit aan mijn biechtvader vertelde, zei hij dat ik uit gehoorzaamheid mijn nee terug zou nemen.

7 december 1902

Frankrijk en Italië erkennen Jezus niet langer. Jezus ontslaat haar van haar slachtofferrol, maar zij aanvaardt dat niet en strijdt ervoor dat de echtscheidingswet niet doorgaat.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me in zeer dikke duisternis. Daarin waren duizenden mensen die niets zagen door die duisternis, zo erg dat ze zelf niet konden begrijpen wat ze aan het doen waren. Het leek een deel van Italië en een deel van Frankrijk. Oh, hoeveel dwalingen zag je in Frankrijk – erger dan in Italië! Het leek of ze hun verstand verloren hadden, de primaire gave van de mens, die hem onderscheidt van de dieren. Maar hij is slechter geworden dan diezelfde dieren. Dicht bij deze duisternis was een lamp zichtbaar; ik ging er naar toe en ik ontdekte mijn lieve Jezus, zo treurig en verontwaardigd over die mensen dat ik trilde als een blad aan een boom en ik zei alleen maar: “Heer, word kalm en laat mij lijden door uw verontwaardiging over mij uit te storten”. En Hij zei: *“Hoe kan Ik kalmeren als ze Mij buiten willen sluiten, alsof ze niet door Mij geschapen zijn? Zie je niet dat Frankrijk Mij heeft afgestoten en het eervol vindt dat ze Mij niet langer erkennen? En hoe Italië Frankrijk na wil doen, hoe sommigen daar hun ziel overleveren aan de duivel om te bereiken dat de echtscheidingswet doorgaat – en na zoveel pogingen verpletterd en verward achter bleven. In plaats van te kalmeren en mijn verontwaardiging over jou uit te storten, ontsla Ik jou uit je slachtofferrol, omdat, nadat mijn rechtvaardigheid het verschillende keren heeft geprobeerd, alle kracht aanwendend om die kastijding, door de mens zelf gewild, niet te gebruiken – en desondanks wil hij die nog steeds – het nodig is voor de rechtvaardigheid om iemand die het tegen houdt op nonactief te stellen en de kastijding te laten neerkomen”*. En Ik: “Heer, als U me op nonactief wilde stellen vanwege andere kastijdingen zou ik dat gemakkelijk geaccepteerd hebben, omdat het terecht is dat het schepsel zich in alles schikt naar uw heilige Wil; maar dit aanvaarden vanwege dit zo ernstige kwaad... die opschorting kan mijn ziel niet verwerken. Bekleed me liever met uw macht en sta me toe me te begeven temidden van die mensen, die dit willen”. Terwijl ik dit zei, bevond ik me temidden van hen; zij leken te beschikken over duivelse krachten, vooral één van hen die woedend leek. Omdat ik alles in het tegendeel wilde veranderen, bleef ik maar praten, maar ik kreeg 't nauwelijks voor elkaar om hem enkele flitsen van redelijkheid te bezorgen, terwijl ik hem uitlegde welke fout zij maakten. Hierna bevond ik me weer in mezelf met buitengewoon zeldzaam lijden.

8 december 1902

De biechtvader wendt het gezag van de Kerk aan om Jezus in Luisa gekruisigd te houden en haar met Hem te kruisigen om de echtscheidingswet te voorkomen.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus en zei: *“Mijn dochter, vandaag wil Ik je op nonactief stellen zonder je te laten lijden”*. Ik werd bang en klaagde bij Hem en Hij vervolgde: *“Wees niet bang, Ik zal bij je zijn. Als je slachtofferziel bent, wordt je blootgesteld aan de rechtvaardigheid en behalve het andere lijden moet je lijden onder ontbering en duisternis, kortom alles wat de mens verdient vanwege zijn zonden. Maar als Ik je taak als slachtoffer opschort, zal alles wat ik jou schenk barmhartigheid en liefde zijn”*.

Ik voelde me bevrijd (uit mijn toestand) toen ik mijn geliefde Jezus kon zien, en ik begreep heel goed, dat het niet zijn komst was, die de komst van mijn biechtvader noodzakelijk maakte om mij weer bij te laten komen maar eerder het lijden dat Jezus me toezond. Ik ben niet in staat te zeggen waarom, maar mijn ziel voelde een pijn, terwijl mijn natuur een grote voldoening voelde en ik zei: *“Ik wil mijn biechtvader het offer besparen dat hij moet komen”*. Maar terwijl ik daarover nadacht zag ik samen met Onze Heer een priester in 't wit gekleed; ik dacht dat het de Paus was en mijn biechtvader was bij hem. Zij smeekten Hem me te laten lijden om de echtscheidingswet te verhinderen. Maar Jezus besteedde geen aandacht aan hen. Dus trok de biechtvader, voorbijgaand aan het feit dat hij geen aandacht kreeg, met buitengewone aandrang, zo hevig dat het leek of hij het niet was, Jezus in zijn armen en bracht Hem met geweld binnenin mij en zei: *“U zult binnenin haar gekruisigd blijven terwijl U haar kruisigt, maar deze echtscheidingswet wensen wij niet.*

Jezus bleef als geketend binnenin mij, gekruisigd door dit bevel en ik voelde zeer bitter de pijnen van het kruis. Toen zei Hij: *“Dochter, het is de Kerk die het wil en haar gezag verenigd met de macht van het gebed, verplicht Mij”*.

9 december 1902

Luisa wordt met Jezus gekruisigd. Het gevaar van de echtscheidingswet.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf met Jezus Christus, alsof ik vastgenageld was met Hem; en omdat ik leed zweeg ik. Tegelijkertijd zag ik mijn biechtvader met mijn engelbewaarder en mijn biechtvader zei tegen hem: *“Dit sukkelaartje lijdt veel, zo erg dat ze niet kan spreken. Geef haar een beetje rust, want als twee geliefden samen uitstorten wat zij in hun binnenste hebben, staan zij elkaar toe wat zij elkaar toewensen”*. Dus voelde ik hoe mijn

lijden verzacht werd en eerst vertelde ik Jezus over bepaalde behoeften van de priester en smeekte Hem die alle aan God op te dragen, omdat God als iemand dat overkomt, het geen probleem vindt hem toe te staan wat Hij wil, omdat hij alleen maar kan zoeken naar wat God behaagt. Toen zei ik: “Heer, wat moet er met die echtscheidingswet – zal men die uitvaardigen in Italië?” En Hij: *“Mijn dochter, dat gevaar bestaat, tenzij een of andere Chinese bliksemstraal hun plan zal verijdelen”*. En ik: “Wat zegt U, Heer? Is dit misschien iemand uit China, die als zij op 't punt staan om het te doen, een banbliksem in hun midden zal gooien om hen te doden zodat zij, bang geworden, zullen vluchten?” En Jezus: *“Als je 't niet begrijpt is het beter dat je zwijgt”*. Ik was helemaal in de war en durfde niets meer te zeggen omdat ik de betekenis niet begreep. Mijn engelbewaarder zei echter tot mijn biechtvader, behalve de bedoeling van het kruis samen met de uitstorting: “Als je dit verkrijgt, zul je deze zaak winnen en zij zullen het niet kunnen doen”.

15 december 1902

Luisa blijft samen met Jezus op het kruis. De mens staat op 't punt verpletterd te worden door het gewicht van de goddelijke rechtvaardigheid.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, bevond ik me buiten mezelf en ik trof mijn aanbiddelijke Jezus op de grond aan, gekruisigd en iedereen vertrapte Hem. Om te voorkomen dat ze dit deden ging ik op Hem liggen om zo op te vangen wat zij onze Heer aandeden; en in deze toestand zei ik: “Heer, waarom staat U toe dat dezelfde spijkers die U doorboren ook mij doorboren? Op dat ogenblik lag ik gekruisigd met dezelfde spijkers die de gezegende Jezus doorboorden. Hij onder en ik bovenop. In deze toestand bevonden we ons temidden van degenen die de echtscheiding wilden en Jezus zond hun vele lichtstralen voortkomend uit het lijden dat Hij en ik doormaakten en zij waren verbijsterd en verward. Ik begreep ook dat als 't de Heer behaagt dat ik doorga met lijden en zij dat willen gaan doen, dat zij zullen vernederd worden en niets zullen kunnen afsluiten. Hierna verdween Hij en ik bleef, lijdend, alleen achter. Toen kwam Hij weer terug, maar niet gekruisigd; Hij wierp zich in mijn armen, maar Hij was zo zwaar dat mijn armzalige armen Hem niet konden houden en ik stond op 't punt Hem op de grond te laten vallen. Hoe ik ook probeerde, ik kon dat gewicht niet dragen en mijn pijn was zo groot dat ik het uitschreeuwde; en Hij die het gevaar van de val zag aankomen en ook mijn verdriet – weende samen met mij. Wat een hartverscheurende scene!

Mezelf forcerend kuste Ik toen zijn gezicht; Hij kuste mij ook en ik zei Hem: “Mijn leven en mijn kracht, uit mezelf ben ik zwak en kan ik niets, maar met U kan ik alles. Sterk daarom mijn zwakheid door uw eigen kracht in mij uit te

storten en ik zal in staat zijn het gewicht van uw persoon te dragen – de enige manier om elkaar deze pijn te besparen; voor mij is dat U laten vallen en voor U de pijn van de val”.

Toen Hij dit hoorde zei Jezus: *“Mijn dochter, begrijp je de betekenis van mijn zwaarte? Weet dat het 't enorme gewicht van de rechtvaardigheid is dat Ik niet meer kan verdragen en jij niet meer kunt dragen; en de mens staat op 't punt verpletterd te worden door het gewicht van de goddelijke rechtvaardigheid”*. Toen ik dit hoorde begon ik te huilen en om me af te leiden, want vóór Hij kwam was ik heel bang dat ik wat betreft bepaalde dingen niet zou kunnen gehoorzamen, vervolgde Hij: *“En jij, mijn geliefde, waarom ben je zo bang dat Ik je niet laat gehoorzamen? Weet je niet dat als Ik een ziel naar Me toetrek, me met haar verenig en Me met haar vereenzelvig, en mijn geheimen aan haar openbaar, dat de eerste toonaard die het mooiste geluid voortbrengt en het geluid van alle andere tonen bepaalt, de gehoorzaamheid is? Zodat als de andere tonen niet in harmonie zijn met de eerste toon, zij onharmonisch zullen klinken, wat Mij nooit aangenaam in de oren klinkt. Wees daarom niet bang; bovendien, niet jij maar Ikzelf zal in jou gehoorzamen en omdat het aan Mij is te gehoorzamen, laat Mij dat doen zonder zorgen te maken, want alleen Ik weet precies wat er moet gebeuren en hoe Mezelf bekend te maken”*. Na deze woorden verdween Hij en ik bevond me weer in mezelf. Moge de Heer altijd gezegend zijn.

17 december 1902

Om slachtoffer te zijn is voortdurende vereniging met Jezus noodzakelijk.

Toen mijn aanbiddelijke Jezus vanmorgen kwam smeekte ik Hem te bedaren en zei: “Heer, als ik het gewicht van uw rechtvaardigheid niet zelf kan dragen, zijn er zo veel goede zielen waaronder U die zwaarte kunt verdelen, ieder een gedeelte, zodat het makkelijker is om het gewicht te dragen en de mensen gespaard worden”. En Hij: *“En jij, mijn dochter, weet je niet dat als mijn rechtvaardigheid de last van de kastijding van iemand overdraagt op een andere ziel, zij voortdurend met Mij verenigd moet zijn, zodat alles wat zij doet, lijdt, bemiddelt en verkrijgt, haar geschonken wordt uit kracht van de vereniging met Mij in haar, daar de ziel niets anders doet dan afzien van haar eigen wil die zij verenigt met de mijne. En mijn rechtvaardigheid kan dit niet doen zonder de ziel eerst de nodige genaden te schenken om te kunnen lijden ter wille van iemand anders”*.

En ik: “Maar hoe kan de vereniging met U blijvend zijn in mij? Ik zie hoe slecht ik ben!” En Hij onderbrak me en vervolgde: *“Dwaze dochter, wat zeg je? Voel je Me niet voortdurend binnenin je? Merk je niet dat de voelbare bewegingen van*

Mij in je binnenste en het voortdurend gebed dat bij je opkomt, niet tegen te houden zijn? Is dat jij of Ik die binnenin je woont? Hoogstens zie je Me soms niet, maar dat betekent geenszins dat jouw vereniging met Mij niet blijvend is". Ik bleef verward achter en wist niet wat te antwoorden.

18 december 1902

Jezus laat haar weer lijden met Hem om degenen te verslaan die echtscheiding willen.

Zo gauw ik me in mijn gebruikelijke toestand bevond kwam de gezegende Jezus, maar Hij leed zo erg dat Hij medelijden opwekte. Toen zei Hij heel bedroefd: *"Mijn dochter, lijd weer samen met Mij om de halsstarrigheid te verdrijven van degenen die echtscheiding voorstaan. Laat ons nog eens proberen. Jij wilt toch altijd klaarstaan om te doorstaan wat Ik wil, hè. Geef je Mij je toestemming?* En ik: "Ja Heer, doe wat U wil". Zo gauw ik ja zei, legde Jezus zich gekruisigd in mijn binnenste en omdat mijn lichaam kleiner was dan het zijne, rekte Hij me zo ver op dat zijn persoon in mij paste. Toen stortte Hij het lijden uit erg weinig, ja maar zo bitter en met zoveel pijn, dat ik niet alleen de spijkers voelde van de kruisiging, maar ik voelde mijn hele lichaam doorstoken met veel spijkers, zodat ik me helemaal verpletterd voelde. Even liet Hij me alleen in die toestand en toen bevond ik me temidden van demonen die, toen ze me zo zagen lijden, zeiden: "Tenslotte gaat deze vervloekte dame het weer winnen zodat we de echtscheidingswet er niet door krijgen. Vervloekt zij je bestaan – je probeert ons te schaden en onze zaken uiteen te drijven door onze vele hulpmiddelen te vernietigen en die onklaar te maken. Maar we zullen je hiervoor laten betalen – we zullen bisschoppen priesters en anderen tegen je in 't harnas jagen, zodat je de volgende keer deze gril om het lijden te aanvaarden wel zult nalaten". En bij deze woorden stuurden ze 'n gedwarrel van vlammen en rook op me af. Ik voelde zoveel lijden binnenin me dat ik mezelf niet kon begrijpen. De gezegende Jezus kwam terug; toen ze Hem zagen, vluchten de demonen weg en weer vernieuwde Hij in mij hetzelfde lijden, maar nog heviger dan tevoren. Hij herhaalde dit nog twee keer, maar hoewel ik bijna voortdurend bij Jezus was, zei ik niets tegen Hem, omdat ik samengeperst werd door hevig lijden. Alleen af en toe zei Hij: *"Mijn dochter, het is nodig dat je nu lijdt. Heb geduld – wil je niet voor mijn belangen opkomen alsof het jouw eigen belangen zijn?"* En Hij ondersteunde me in zijn armen, want mijn menselijke natuur kon het gewicht van dat lijden alleen niet dragen.

Toen zei Hij: *"Geliefde, wil je het kwaad zien tijdens die dagen toen Ik deze toestand voor je opschortte"*. Op dat ogenblik zag ik, ik weet niet hoe, de rechtvaardigheid. Ik kon die vol licht zien, vol genade, kastijdingen en duisternis

en de stromen duisternis die naar de aarde afdaalden waren net zo talrijk als de dagen dat mijn lijden werd opgeschort. Degenen die kwaad wilden bedrijven en kwaad spraken, waren zelfs nog blinder geworden en hadden kracht gekregen om het uit te voeren, zich kerend tegen de Kerk en tegen de gewijden. Ik was verbaasd en Jezus zei: *“Je dacht dat het niets was, zodat je er geen moeite voor deed – maar dat was niet zo. Heb je gezien hoeveel kwaad er uit voort kwam en hoeveel kracht de vijand kreeg, zoveel dat zij voor elkaar kregen wat zij niet konden in de tijd toen Ik je voortdurend in deze toestand hield?”* Hierna verdween Hij.

24 december 1902

Uitwerking van het lijden, De prijs van de hoogmoed.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en ik trof Onze Heer die een kruis bij zich had, vol doorns. Hij legde het op mijn schouder en droeg me op het tot midden in een mensenmenigte te dragen als bewijs van zijn barmhartigheid en om de goddelijke rechtvaardigheid te behagen. Het was zo zwaar dat ik diep gebogen liep en mezelf bijna voortsleurde, Terwijl ik het droeg verdween Jezus en toen ik een bepaalde plaats bereikte, zei degene die me begeleidde: *“Laat het kruis los en doe je kleding uit, want Onze Heer komt terug en Hij moet zien dat je klaar bent voor de kruisiging”*. Ik deed mijn kleren uit, maar hield die in mijn handen vanwege de schaamte die mijn menselijke natuur voelde; en ik zei bij mezelf: *Ik zal ze weggelaten zo gauw Hij komt*”. Op dat moment kwam Hij terug en toen Hij me aantrof met mijn kleren in mijn hand zei Hij: *“Je hebt zelfs niet gezorgd dat Ik je volledig ontkleed aantrof, zodat Ik je direct kan kruisigen. Welaan dan, we zullen het uitstellen tot een andere keer”*. Ik bleef verward en bedroefd achter, niet in staat een woord uit te spreken en Jezus nam me, om me te troosten bij de hand en zei: *“Zeg me eens, wat wil je dat Ik je geef?”* En ik: *“Heer, lijden”*. En Hij: *“En wat nog meer?”* En ik: *“Ik kan U niets vragen dan lijden”*. En Jezus: *“En liefde – wil je die?”* En ik: *“Nee, lijden, want door me lijden te geven zult U me meer liefde geven. Ik weet dit uit ervaring – genade, de hevigste liefde en alles van U, kan men alleen verkrijgen door 't lijden; en om al uw medeleven te krijgen, vreugde en voldoening is er maar één middel, lijden uit liefde voor U”*. En Hij: *“Mijn geliefde, Ik wilde je testen om in jou het verlangen te ontsteken te lijden uit liefde voor Mij”*.

Hierna zag ik mensen die zichzelf groter beschouwden dan anderen en de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, iemand die zich verbeeldt voor Mij en voor de mensen iets voor te stellen, is niets waard. Wie gelooft dat hij niets voorstelt is alles waard – ten eerste voor Mij, want als hij iets doet, denkt hij niet dat hij het doet omdat hij het kan, uit eigen kracht en vermogen, maar eerder omdat hij*

voor
heil
zich
om
mijn
sup
jouw
Des
"W
wil

De
mis
rec

Nog
aan
erv
wel
wa
goe
ges
mij
zeg
ze j
voc
de
ops
zelf
laat
- T
het

Toe
sm
ma
bin
"He
dan
ben

en het ging zo ver dat de gezegende Jezus uit medelijden met mij, me ondersteunde in Zijn armen.

9 februari 1903

De rijkdom van de katholieke Kerk en wat er ontbreekt bij de protestanten

Vanmorgen zag ik, in mijn gebruikelijke toestand, mijn biechtvader met een andere heilige priester die zei: "Laat die gedachte los dat jouw plaats niet door God van God zou zijn". Toen begon hij over de protestanten in Corato waarover sprak en hij zei: *"Zij zullen weinig of niets doen, omdat de protestanten niet lokaas van de waarheid hebben om de harten te raken zoals de katholieke lokaas. Zij missen de boot van de ware deugd om zich in veiligheid te kunnen stellen. Zij hebben geen zeilen, roeispanten of anker, de voorbeelden en onderrichtingen van Jezus Christus. Zij hebben zelfs geen brood om hun honger te stillen, geen water om hun dorst te lessen en zichzelf te reinigen, dat zijn de sacramenten; nog erger, hun ontbreekt de zee van genade om op zoek te gaan naar zielen die verloren willen winnen. Dus omdat dit alles ontbreekt, wat voor vooruitgang kunnen zij mogelijkwijs boeken?"* En Hij zei nog veel andere dingen die ik moeilijk te herhalen.

Hierna kwam mijn lieflijke Jezus en zei: *"Mijn dochter, wie Mij liefheeft stelt zich op voor het goddelijk centrum, maar wie zich heeft overgegeven en in de afwijking van mijn goddelijke wil doet bezit het centrum van de Godheid in zichzelf"*. En Hij verdween in een flits. Even later kwam Hij terug; ik was Hem aan 't danken voor de Schepping, de Verlossing en voor zo vele andere weldaden en Hij vervolgde: *"Bij de Schepping vormde Ik de spirituele wereld"*.

22 februari 1903

De zonde is vergif; droefheid is tegengif.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn aanbiddelijke Jezus maar even en Hij zei: *"Mijn dochter, de zonde beledigt God en verwondt de mens en omdat dat door de mens werd begaan en God werd beledigd, was een God-mens nodig om het goed te maken. Opdat God volledige genoegdoening zou krijgen. Ongeveer dertig jaar van mijn sterfelijk leven gaf Ik voldoening voor de drie eeuwen van de wereld, voor de drie verschillende soorten wetten, de natuurwet, de voorgescreven wet en de wet van de genade – en voor de drie verschillende levensperiodes van ieder mens; de puberteit, de jongelingsjaren en ouderdom. Ik gaf voldoening en kreeg verdiensten voor allen en mijn Mensheid diende*

trap om naar de Hemel op te klimmen. Maar als de mens niet door de beoefening van zijn eigen deugden deze trap betreedt probeert hij tevergeefs op te stijgen en zal hij mijn werken nutteloos maken voor zichzelf”.

Toen ik het woord zonde hoorde zei ik: “Heer, vertel me eens: waarom bent U zo blij als een ziel bedroefd is omdat hij U beledigd heeft?” En Hij: *“De zonde is vergif dat de ziel totaal vergiftigt en haar zo misvormt dat mijn beeld in haar verdwijnt; verdriet vernietigt dit gif en herstelt mijn beeld in haar. Echte spijt is een tegengif en omdat spijt het gif vernietigt ontstaat er een hiaat in de ziel en dat hiaat wordt gevuld met mijn genade. Daarom ben Ik blij – Ik zie weer de uitwerking van mijn Verlossing door middel van de spijt”.*

23 februari 1903

De mensen willen Jezus Christus niet als hun hoofd. De Kerk zal altijd de Kerk zijn.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me bij een tuin die de Kerk leek te zijn. Daar dichtbij kwam het me voor dat er mensen waren die een aanval planden op de Kerk en de Paus, en te midden van hen was onze Heer aan het kruis, maar zonder hoofd. Wie kan beschrijven hoe pijnlijk hoe afschuwelijk het was om zijn allerheiligst lichaam in die toestand te zien! Ik begreep dat de mensen Jezus Christus niet als hun hoofd accepteerden en omdat de Kerk Hem op aarde vertegenwoordigt, proberen zij te vernietigen wat zijn plaats inneemt.

Toen bevond ik me op een andere plaats waar ik andere mensen aantrof die me vroegen: “Wat zegt ge over de Kerk?” En ik voelde een licht in mijn geest en zei: “De Kerk zal altijd de Kerk zijn. Zij zal gewassen worden in haar eigen bloed, maar dit bad zal haar mooier en glorieuzer maken”. Toen ze dit hoorden zeiden ze: “Dit is vals – laten we onze God aanroepen en laten we zien wat hij zegt”. Toen kwam er een man die iedereen in lengte overtrof, met een kroon op zijn hoofd en hij zei: “De Kerk zal vernietigd worden, er zal geen openbare dienstverlening meer zijn – hoogstens wat in het verborgene; en de Madonna zal niet langer erkend worden”. Toen ik dit hoorde zei ik: “En hoe durf je dit te zeggen? Ben je misschien die slang door God veroordeeld om over de aarde te kruipen? En nu durf je laten geloven dat je een koning bent en misleidt zo het volk? Ik beveel je bekend te maken wie je bent! Terwijl ik dit zei werd hij, eerst groot, heel erg klein; hij nam de gestalte aan van een slang en in een flits plonsde hij de diepte in. Toen bevond ik me in mezelf.

5 maart 1903

De kruizen van het verlies van illusies.

In mijn gebruikelijke toestand trof ik me aan samen met mijn gezegende Jezus, die, heel moe en afgemat, een verzameling kruizen en doornen in zijn armen had. Toen ik Hem in die toestand zag zei Ik: “Heer, waarom maakt U zich zo moe met deze verzameling in uw armen”. En Hij: *“Mijn dochter, dit zijn de kruizen van het verlies van illusies die Ik altijd gereed houd om schepselen hun illusies te nemen”*. Toen Hij dit zei bevonden we ons midden tussen mensen en zo gauw de gezegende Jezus zag dat iemand gehecht raakte aan schepselen, nam Hij het kruis van de vervolging uit zijn verzameling en gaf dat aan hem; en als die persoon zag hoe hij werd vervolgd en impopulair werd, werd hij ontgoocheld en begreep dat dat de schepselen waren en dat God alleen verdient bemind te worden. Als iemand gehecht raakt aan rijkdom, neemt Hij uit die verzameling het kruis van de armoede en geeft hem dat; en als die persoon ziet dat zijn rijkdom is verdwenen en Hij nu arm is, begrijpt hij dat alles hier beneden vervliegt en dat ware rijkdom eeuwig is en dus verpandt hij zijn hart aan alles wat eeuwig is. Als iemand anders gehecht raakt aan gevoel van eigenwaarde, aan kennis, neemt de gezegende Jezus, een en al lieflijkheid, het kruis van de laster en verwardheid en geeft het hem; en die persoon, verward en belasterd, neemt als het ware zijn masker af en ziet zijn eigen niets – waardigheid, zijn wezen, en stelt zijn hele innerlijk onder bevel van God en niet van zichzelf. En zo gaat het met al de andere kruizen.

Hierna zei mijn aanbiddelijke Jezus: *“Heb je gezien waarom Ik deze verzameling kruizen in mijn armen heb? Mijn liefde voor de schepselen dwingt Mij daartoe, omdat Ik voortdurend aandacht heb voor hen. In feite is het kruis de voornaamste ontgoocheling en het eerste wat de werken van de schepselen beoordeelt, zodat het kruis als het schepsel zich overgeeft, zorgt dat hij ontkomt aan het oordeel van God, daar Ik tevreden ben als men zich tijdens zijn leven onderwerpt aan het oordeel van het kruis. Als hij zich dan niet overgeeft zal hij terecht komen in de atmosfeer van het tweede oordeel bij zijn dood en door God geoordeeld worden met veel meer strengheid; vooral omdat hij het oordeel van het kruis, wat een oordeel uit pure liefde is, uit de weg is gegaan”*. Hierna verdween Hij en ik begreep ook dat het waar is dat Jezus het kruis lief heeft, maar dikwijls is het de mens zelf die Jezus oproept en uitlokt om hem het kruis te geven. Als de mens in harmonie is met God, met zichzelf en met de schepselen en de Heer in feite geen wanorde in hem ziet, zal Hij in vrede blijven en hem vrede geven.

6 maart 1903

De betekenis van woorden: 'Ecce Homo' [Zie de Mens].

Na veel strijd verscheen Jezus in mijn binnenste en zei: *“Zullen we eens zien of de schepselen. Mij nodig hebben?”* En ik: *“Natuurlijk hebben ze U nodig, omdat U het meest beminnenswaardige Wezen bent. Wie zou het wagen U niet nodig te hebben?”* En Hij: *“Laten we gaan en dan zul je zien wat zij doen”*. Dus gingen we en toen wij aan kwamen waar veel mensen waren, kwam zijn hoofd vanuit mijn binnenste en Hij zei de woorden die Pilatus sprak toen hij Hem aan het volk toonde *'Ecce Homo'*. [Zie de Mens]. Ik begreep dat de bedoeling van die woorden was hun te vragen of zij wilden dat de Heer zou regeren als hun Koning en zou heersen over hun hart, verstand en werken. En zij antwoorden: *“Weg met Hem, we willen Hem niet; of nog beter, kruisig Hem, zodat iedere herinnering aan Hem wordt vernietigd”*. Oh, hoe dikwijls worden deze taferelen herhaald!

Dus de Heer zei tot iedereen: *“Zie de Mens”*. Toen Hij dit zei ontstond er gemompel – verwarring. Sommigen zeiden: *“Ik wil Hem niet als mijn Koning, ik wil rijkdom”*; een ander *“plezier”*, weer een ander *“eer”*, sommigen *“waardigheid”* en anderen veel andere dingen. Ik luisterde met afschuw naar die stemmen en de Heer zei: *“Heb je gemerkt hoe niemand Mij nodig heeft? En dit is nog niets, laat ons gaan naar de religieuzen en zien of zij Me nodig hebben”*. Ik bevond me dus te midden van priesters, bisschoppen, vrouwelijke kloosterlingen en andere toegewijden en met welluidende stem herhaalde Jezus: *“Ecce Homo”* [Zie de Mens]. En zij zeiden: *“Wij willen Hem maar ook ons comfort”*. Anderen: *“Wij willen Hem, maar samen met onze eigen interesses”*. Anderen antwoorden: *“wij willen Hem, maar samen met achting en eerbetoon”*. Wat doet een kloosterling met achting? Anderen antwoorden: *“We willen Hem, maar samen met wat bevrediging van schepselen – hoe kun je alleen leven en zonder iemand die wat bevrediging geeft?”* Sommigen wilden minstens wat bevrediging in het sacrament van de biecht, maar bijna niemand wilde alleen Hem en ook was er altijd wel één die helemaal niets om Jezus gaf. Dus zei Hij heel treurig: *“Mijn dochter, laten we ons terugtrekken; heb je gezien dat niemand mij nodig heeft? Of koogstens willen ze Mij samen met iets dat ze graag hebben. Ik ben hier niet tevreden mee, want waarlijk regeren is alleenheerschappij”*. Toen Hij dit zei bevond ik me weer in mezelf.

9 maart 1903

Jezus spreekt over nederigheid en over beantwoorden aan de genade.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand hoorde ik de gezegende Jezus bidden in mijn binnenste: *“Heilige Vader, eer aan uw naam; breng de trotsen in verwarring en verberg Uzelf voor hen en openbaar U aan de nederige, want alleen de nederige erkent U als zijn Schepper en erkent zichzelf als uw schepsel”*. Na deze woorden liet Hij zich niet meer horen, terwijl ik de macht van de nederigheid voor God begreep. Het kwam mij voor, dat God zich niet kan weerhouden om de kostbaarste schatten toe te vertrouwen aan de nederigen; integendeel, alles is open voor hen, niets gaat voor hen op slot. Het tegenovergestelde voor de hoogmoedigen; sterker, het lijkt of Hij een touw om hun voeten bindt om iedere stap te bemoeilijken”.

Even later toonde Hij zich weer en zei: *“Mijn dochter men kan uit zijn voortdurende innerlijke warmte afleiden of een lichaam in leven is. Het kan ook verwarmd worden door warmte van buiten het lichaam, maar omdat deze warmte niet komt van het echte leven koelt het lichaam weer snel af. Hetzelfde voor de ziel: Men kan weten of zij leeft van genade, of haar innerlijk leven actief is in werkzaamheid, in liefde voor Mij, of zij de kracht van mijn eigen leven in het hare voelt. Als zij opwarmt door een of andere externe oorzaak, iets goeds doet en dan weer afkoelt, weer in ondeugd vervalt en in de gebruikelijke zwakheid, is er grote kans dat zij dood is voor de genade of naar het einde van haar leven gaat. Zo kun je weten of Ik het werkelijk ben die naar de ziel gaat: als zij mijn genade voelt in haar binnenste en al het goede vanuit haar binnenste komt. Als alles van buiten komt en zij niets goeds in haar binnenste bemerkt, kan het 't werk van de duivel zijn”*. Na deze woorden verdween Hij: Maar even daarna kwam Hij terug en vervolgde: *“Mijn dochter, hoe vreselijk kan 't zijn voor die zielen die zo begenadigd zijn, maar die niet geantwoord hebben. Het joodse volk was het geliefde volk, het meest begenadigde en toch het meest onvruchtbare; en zelfs mijn Persoon kon geen vruchtbaarheid bewerken zoals Paulus bij andere volken, die minder begenadigd waren, maar meer aan die genade beantwoorden. In feite wordt de ziel verblind als zij niet beantwoordt aan de genade; zij misleidt daardoor zichzelf en brengt haar tot koppigheid, zelfs als zij een wonder ziet gebeuren”*.

12 maart 1903

Het offer van Jezus zet zich voort in zijn eucharistisch leven, waardoor Hij voortdurend aandringt bij de Vader om wille van de mensheid. Een slachtofferziel moet samen met Hem voortdurend aandringen bij de Vader.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me heel alleen en in de steek gelaten. Na veel strijd vertoonde Hij zich in mijn binnenste en ik zei: *“Mijn lieflijke leven, hoe komt het dat U me alleen gelaten hebt? Toen U me in deze toestand*

bracht was alles eenheid, wij arrangeerden alles samen en met lieflijke kracht trok U me helemaal naar U toe. Oh, wat is alles veranderd! U hebt me niet alleen verlaten, U dringt niet alleen niet aan om me in deze toestand te houden, maar ikzelf word gedwongen om U onder druk te zetten om niet uit deze toestand te geraken en dit aandringen bij U is een voortdurend sterven voor mij". En Hij zei me: *"Mijn dochter, hetzelfde gebeurde toen in het consistorie van de Allerheiligst Drie-eenheid tot het mysterie van de Menswording werd besloten om de mensheid te redden en Ik, verenigd met hun Wil, dit aanvaardde en Mezelf aanbood als slachtoffer voor de mens: alles was eenheid onder Hen en We besloten alles tezamen, maar toen Ik aan mijn taak begon, kwam er een moment – vooral toen er 'n sfeer ontstond van pijn en smaad en Ik beladen werd met al de misdaden van de schepselen – waarop Ik alleen bleef en in de steek gelaten door iedereen, zelfs door mijn lieve Vader. En niet alleen dat, maar beladen met alle pijnen moest Ik bij de Almachtige aandringen om te aanvaarden en om mij mijn offer te laten voortzetten voor de redding van de hele mensheid van nu en de toekomst. En Ik verkreeg dit; en het offer duurt nog steeds voort en de druk gaat door, hoewel het een aandringen uit liefde is – wil je weten waar en hoe? In het sacrament van de eucharistie. Daarin is het offer onophoudelijk; de druk op de Vader om barmhartigheid voor de schepselen duurt voort; en op de zielen om hun liefde te bekomen; en in Mij is er die voortdurende tegenstelling, voortdurend sterven – zij het dan iedere dood uit liefde. Ben je niet gelukkig dat Ik je laat delen in de fasen van mijn eigen leven?"*

18 maart 1903

Wie de Wil van God doet kiest voor het allerbeste.

Vanmorgen toen mijn biechtvader me vroeg of ik verlangde te lijden antwoorden ik hem: "Ja". Maar ik voelde me rustiger en vrediger en meer tevreden wanneer ik niets wens dan wat God wil – daarom wilde ik er mee ophouden. Nadien kwam de gezegende Jezus en zei: *"Mijn dochter, je hebt het beste gekozen, want wie altijd in mijn Wil is verbindt zich zo met Mij dat er een voortdurende kracht van Mij uitgaat die haar onophoudelijk gericht houdt op Mij; zodat zij mijn voedsel vormt en Ik het hare. Anderzijds, zelfs als de ziel grote, heilige en goede dingen tot stand brengt kan het, omdat er geen kracht van Mij uitgaat, geen vreugdevol voedsel voor Mij zijn omdat Ik het niet herken als een werk van mijn Wil"*.

